Agatha Christie

Irisul galben

Hercule Poirot îşi întinse picioarele spre radiatorul electric aşezat lângă perete. Barele sale încinse la roşu, frumos aranjate, erau o încântare pentru mintea sa ordonată.

Focul de cărbune, spuse în sinea lui, era întotdeauna inform şi întâmplător! Niciodată nu ajungea la simetria asta.

Telefonul sună. Poirot se ridică, uitându-se la ceas. Era aproape de unsprezece şi jumătate noaptea. Se întrebă cine putea să-l sune la ora asta. Era posibil să fie o greşeală.

Sau, murmură ca pentru el, cu un zâmbet straniu, este un milionar, proprietarul unui ziar, descoperit mort în biblioteca din casa lui de la țară, cu o orhidee pastelată, încleştată în mâna sa stingă şi cu o pagină ruptă dintr-o carte de bucate, prinsă cu un ac de piept.

Zâmbind de acest scenariu imaginar, ridică receptorul.

Imediat o voce se auzi – vocea răguşită a unei femei, cu o tentă de disperare şi urgență în ea.

— Domnul Hercule Poirot? Domnul Hercule Poirot?

— Hercule Poirot la telefon.

— Domnule Poirot, puteți veni imediat, imediat, sunt în pericol, într-un mare pericol, ştiu asta...

Poirot spuse aspru:

Agatha Christie

Irisul galben

Hercule Poirot îşi întinse picioarele spre radiatorul electric aşezat lângă perete. Barele sale încinse la roşu, frumos aranjate, erau o încântare pentru mintea sa ordonată.

Focul de cărbune, spuse în sinea lui, era întotdeauna inform şi întâmplător! Niciodată nu ajungea la simetria asta.

Telefonul sună. Poirot se ridică, uitându-se la ceas. Era aproape de unsprezece şi jumătate noaptea. Se întrebă cine putea să-l sune la ora asta. Era posibil să fie o greşeală.

Sau, murmură ca pentru el, cu un zâmbet straniu, este un milionar, proprietarul unui ziar, descoperit mort în biblioteca din casa lui de la ţară, cu o orhidee pastelată, încleştată în mâna sa stingă şi cu o pagină ruptă dintr-o carte de bucate, prinsă cu un ac de piept.

Zâmbind de acest scenariu imaginar, ridică receptorul.

Imediat o voce se auzi – vocea răguşită a unei femei, cu o tentă de disperare şi urgenţă în ea.

— Domnul Hercule Poirot? Domnul Hercule Poirot?

— Hercule Poirot la telefon.

— Domnule Poirot, puteţi veni imediat, imediat, sunt în pericol, într-un mare pericol, ştiu asta…

Poirot spuse aspru:

— Cine sunteţi? De unde vorbiţi?

Vocea se auzi mai slab, dar şi mai îngrijorată.

— Imediat… E vorba de viaţă sau de moarte…„Jardin des Cygnes”… Imediat… Masa cu irişi galbeni.

Urmă o pauză, un fel de răsuflare ciudată şi nu se mai auzi nimic.

Hercule Poirot închise. Era uluit. Murmură printre dinţi:

— E ceva aici foarte curios.

În uşa restaurantului „Jardin des Cygnes”, Luigi cel gras se grăbi să-l întâmpine.

— Buona sera, domnule Poirot. Doriţi o masă, da?

— Nu, nu dragul meu Luigi. Mă uit după nişte prieteni. Dau o raită, poate încă n-au venit. Ah, ia uite, masa de acolo din colţ cu irişi galbeni, apropo, o mică întrebare, dacă nu sunt indiscret. Pe toate celelalte mese sunt lalele, lalele roşii, de ce numai pe masa aia aţi pus irişi galbeni?

Luigi ridică din umeri foarte expresiv.

— O comandă, monsieur! Un ordin special! Fără îndoială, florile favorite ale uneia dintre doamne. Masa e a domnului Barton Russell, un american imens de bogat.

— Aha, trebuie să studiezi capriciile doamnelor, nu-i aşa, Luigi?

— Monsieur are dreptate, spuse Luigi.

— Văd la masa aceea o cunoştinţă de-a mea. Mă duc să stăm de vorbă.

Poirot îşi croi drum, cu delicateţe, pe lângă ringul de dans, pe care evoluau perechi. Masa respectivă era pregătită pentru şase persoane, dar, deocamdată, era un singur ocupant, un tânăr adâncit în gânduri, trist şi care bea şampanie.

Nu era deloc persoana pe care se aşteptase s-o vadă Poirot. Părea imposibil să asociezi ideea de pericol sau melodramă cu orice grup din care făcea parte Tony Chapell.

Poirot se opri, fără zgomot, lângă masă.

— Ah, e aici, cumva, prietenul meu Anthony Chapell?

— O, ce bine îmi pare, Poirot, copoiul poliţiei! Strigă tânărul. Nu Anthony, dragul meu.

— Tony, pentru prieteni! Trase un scaun.

— Hai, stai cu mine. Să vorbim despre crime! Să mergem şi mai departe şi să bem pentru crime. Turnă şampanie într-

un pahar gol. Dar ce cauţi tu în învălmăşeala asta de cântece, dans şi veselie, dragul meu Poirot? N-avem cadavre aici, absolut nici un singur cadavru să-ţi oferim.

Poirot sorbi din şampanie.

— Pari foarte vesel, mon cher!

— Vesel? Mă simt nenorocit, prăbuşit de amărăciune. Spune-mi, auzi melodia pe care o cântă. O recunoşti? Poirot se aventură cu multă precauţie:

— Are, probabil, ceva de-a face cu fata care te-a părăsit?

— Ai ghicit, spuse tânărul, dar nu complet. „Nimic nu se compară ce dragostea care te face nefericit!” Aşa se numeşte.

— Aha?

— Cântecul meu preferat, rosti Tony Chapell morocănos. Restaurantul meu favorit, orchestra mea favorită şi fata mea dragă e aici şi dansează cu altcineva.

— De asta eşti aşa melancolic? Întrebă Poirot.

— Exact. Ştii, Pauline şi cu mine am avut, ceea ce oamenii de rând numesc, o ceartă. Adică, ea a spus 95 de cuvinte şi eu cinci din fiecare sută. Cele cinci ale mele erau: „dragă, stai să-ţi explic”. Ea reîncepea cu cele 95 şi nu înaintam deloc. Cred, adăugă Tony trist, că am să mă otrăvesc.

— Pauline? Murmură Poirot.

— Pauline Weatherby. Cumnata cea mică a lui Barton Russell. Tânără, frumoasă şi dezgustător de bogată. În seara asta Barton Russell dă o petrecere, îl cunoşti? Mare afacerist, american proaspăt bărbierit, plin de vigoare şi personalitate. Soţia lui a fost sora Paulinei.

— Şi cine mai ia parte la petrecere?

— O să-i cunoşti într-o clipă, când se opreşte muzica. E Lola Valdez, ştii, dansatoarea sud-americană din noul spectacol de la „Metropole” şi Stephen Carter. Îl cunoşti pe Carter, lucrează în diplomaţie. Foarte secretos. I se spune Stephen cel mut. Tipul de om care spune: „Nu am calitatea de a declara etc., etc.”. Iată-i că vin.

Poirot se ridică. Fu prezentat lui Barton Russell, lui Stephen Carter, senorei Lola Valdez, o fiinţă brunetă, lascivă şi Paulinei Weatherby, foarte tânără, foarte blondă cu ochii mari, frumoşi.

Barton Russell spuse:

— Cum, acesta-i marele Hercule Poirot? Îmi face multă plăcere să vă întâlnesc, domnule. Vreţi să staţi jos şi să rămâneţi cu noi? Asta dacă nu…

Tony Chapell îl întrerupse.

— Are o întâlnire cu un cadavru, cred, sau caută un om de afaceri dispărut, ori marele rubin al Rajahului din Borrioboolagah?

— Ah, prietene, crezi că nu sunt niciodată liber? Nu pot şi eu, o dată, să încerc să mă distrez?

— Poate ţi-ai dat o întâlnire aici cu Carter. Ultimele ştiri despre situaţia internaţională de la Naţiunile Unite, acum atât de gravă. Planurile furate trebuie găsite, altfel se va declara mâine război!

Pauline Weatherby spuse tăios.

— De ce trebuie să fii atât de cumplit de idiot, Tony?

— Scuze, Pauline.

Tony Chapell se afundă în tăcerea lui plină de amărăciune.

— Ce severă sunteţi, mademoiselle.

— Nu pot să sufăr oamenii care se dau în spectacol tot timpul!

— Văd că trebuie să fiu grijuliu. Să discut numai despre treburi serioase.

— O, nu, domnule Poirot. N-am vrut să spun asta.

Se întoarse zâmbitoare spre el şi îl întrebă.

— Sunteţi, într-adevăr, un fel de Sherlock Holmes şi faceţi deducţii miraculoase?

— Ah, deducţiile, nu sunt aşa de uşor de făcut în viaţa adevărată. Dar să fac o încercare? Aşadar, să deduc că irişii galbeni sunt florile dumneavoastră preferate?

— Aţi greşit, domnule Poirot. Crinii sau trandafirii.

Poirot oftă.

— Un eşec. O să încerc mai departe, în seara asta, nu cu mult timp în urmă aţi telefonat cuiva. Pauline râse şi bătu din palme.

— Exact.

— Imediat după ce-aţi sosit aici?

— Aţi ghicit din nou. Am telefonat în clipa în care am intrat pe uşă.

— Ah, asta nu e chiar aşa. Aţi telefonat înainte de a veni la masa asta?

— Da.

— În mod hotărât e foarte rău.

— O, nu, cred că a fost foarte inteligent din partea dumneavoastră. Cum de-aţi ştiut că am telefonat?

— Asta, mademoiselle, este secretul marelui detectiv. Şi persoana căreia i-aţi telefonat poartă un nume care începe cu P, sau poate cu un H?

Pauline râse.

— Aţi greşit. I-am telefonat cameristei mele să pună la poştă nişte scrisori extrem de importante pe care n-am reuşit să le expediez. O cheamă Louise.

— Sunt încurcat, foarte încurcat.

Muzica începu din nou.

— Dansăm, Pauline? Întrebă Tony.

— Nu vreau să dansez iar atât de repede, Tony.

— Ce poate să fie oare mai rău! Exclamă Tony cu amărăciune, adresându-se parcă întregii lumi.

Poirot îi şopti sud-americanei din partea cealaltă a lui:

— Señora, nu îndrăznesc să vă invit la dans. Sunt din cale-afară de demodat.

Lola Valdez răspunse:

— Ah, e una prostie ce spuneţi acolo! Sunteţi încă un tânăr. Părul este încă negru!

Poirot tresări uşor.

— Pauline, în calitate de cumnat şi tutore al tău, rosti Barton Russell pe un ton imperativ, am să te forţez să vii la dans! Ăsta-i vals şi e singurul la care mă pricep.

— Dar cum nu, Barton, dansăm imediat.
— Eşti o fată bună, Pauline, a minunat din partea ta.
Plecară împreună. Tony îşi îndepărtă scaunul de masă. Apoi se uită la Stephen Carter.
— Eşti un tip vorbăreţ, nu-i aşa, Carter? Remarcă el. Înveseleşti grupul cu conversaţia ta spirituală, ei, ce zici?
— Zău, Chapell, zău, nu ştiu ce vrei de la mine?
— O, nu ştii, nu ştii? Îl imită Tony.
— Dragul meu.
— Bea, băiete, bea, dacă nu vorbeşti.
— Nu, mulţumesc.
— Atunci am să beau eu.
Stephen Carter ridică din umeri neputincios.
— Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu un tip de acolo, pe care-l cunosc. Un tip cu care am fost la Eton.
Stephen Carter se ridică şi se îndreptă spre o masă care se afla câţiva paşi mai departe.
Tony spuse încurcat:
— Cineva ar trebui să-i înece pe toţi absolvenţii ăştia de la Eton încă de la naştere.
Hercule Poirot continua galanta sa conversaţie cu bruneta frumoasă de lângă el.
Îi şopti:
— Mă întreb care ar putea fi florile favorite ale domnişoarei?
— Ah, acum de ce vrea să ştie señor? Lola era şireată.
— Mademoiselle, dacă aş vrea să trimit flori unei doamne, aş fi foarte atent ca acestea să fie cele care îi plac.
— Aceasta este foarte encantador din partea dumneavoastră, domnule Poirot. Vă spun: ador garoafele mari roşii sau trandafirii foarte roşii.
— Superb, da, superb! Deci, nu vă plac irişii galbeni.
— Florile galbene, nu, nu fac un acord cu temperamentul meu.
— Ce înţelept… Spuneţi-mi, mademoiselle, aţi telefonat vreunui prieten în seara asta, de când aţi sosit aici?

— Eu? Să telefonez la un prieten? Nu, nu, ce întrebare curioasă!

— Ah, dar eu, eu sunt un om foarte curios.

— Sunt sigură că sunteţi. Îşi rostogoli ochii negri în faţa lui. Un om foarte periculos.

— Nu, nu, nu periculos; să spunem, un om care poate fi util… la pericol! Înţelegeţi?

Lola chicoti, îşi arătă dinţii ei albi.

— Nu, nu, râse ea. Sunteţi periculos.

Hercule Poirot oftă.

— Văd că nu înţelegeţi. Toată treaba asta este foarte stranie.

Tony se deşteptă din mahmureala lui şi spuse dintr-o dată:

— Lola, ce-ai zice să ne repezim şi să dăm o raită? Haide.

— Vin, da. Dacă domnul Poirot nu e tanto curajos! Tony o luă de umeri şi, în timp ce se îndepărtau, îi aruncă o remarcă lui Poirot:

— Bătrâne, poţi să meditezi la următoarea crimă! Poirot zise:

— Spui ceva profund. Da, da ceva profund…

Rămase pe gânduri un minut sau două, apoi ridică un deget. Luigi veni prompt, cu faţa lui latră, toată numai zâmbet.

— Mon vieux, spuse Poirot, am nevoie de nişte informaţii.

— Mereu la ordinele dumneavoastră, monsieur.

— Aş dori să ştiu câţi dintre oamenii de la masa aceasta au folosit telefonul până acum?

— Vă pot spune, monsieur. Tânăra, cea în alb, a telefonat de îndată ce a ajuns aici. Apoi, s-a dus să-şi lase haina şi, în timpul ăsta, cealaltă doamnă a ieşit de la garderobă şi a intrat în cabina telefonică.

— Deci, señora a telefonat! Asta a fost înainte de a intra în restaurant?

— Da, monsieur.

— Altcineva?

— Nu, monsieur.

— Toate astea, Luigi, îmi dau groaznic de furcă!

— Vai, monsieur.

— Da. Cred, Luigi, că în noaptea asta, mai presus decât toate, trebuie să fiu cu ochii în patru! Ceva urmează să se întâmple, Luigi şi eu nu sunt deloc sigur despre ce este vorba.

— Pot să fac ceva, monsieur?

Poirot făcu un semn. Luigi se depărta discret. Stephen Carter se întorcea la masă.

— Suntem încă singuri, domnule Carter, spuse Poirot.

— O, cam aşa, remarcă celălalt.

— Îl cunoaşteţi bine pe domnul Barton Russell.

— Da, îl cunosc foarte bine.

— Cumnata lui, micuţa domnişoară Weatherby, este foarte încântătoare.

— Da, o fată drăguţă.

— Şi pe ea o cunoaşteţi bine?

— Destul.

— O, destul, destul, spuse Poirot. Carter îl privi cu atenţie. Muzica se opri şi ceilalţi se întoarseră. Barton Russell spuse unui ospătar:

— Încă o sticlă de şampanie, repede. Apoi îşi ridică paharul.

— Fiţi atenţi cu toţii. Vreau să toastăm. Ca să vă spun adevărul, mica petrecere din seara aceasta are un pretext. După cum ştiţi, am reţinut o masă pentru şase persoane.

Noi eram numai cinci. Deci, aveam un loc liber. Atunci, printr-o foarte stranie coincidenţă, s-a întâmplat ca domnul Hercule Poirot să treacă pe aici şi l-am rugat să rămână cu noi. Încă nu vă daţi seama ce coincidenţă fericită a fost. Ştiţi, scaunul gol din seara aceasta reprezintă o doamnă – doamna în a cărei memorie dau această petrecere. Doamnelor şi domnilor, această petrecere o dedic memoriei scumpei mele soţii, Iris, care a murit exact acum patru ani, la aceeaşi oră!

Se creă o rumoare la masă. Barton Russell, cu faţa aproape netulburată, ridică paharul.

— Să bem în memoria ei. Pentru Iris!

— Iris? Spuse Poirot aspru.

Se uită spre flori. Barton Russell îi surprinse privirea şi aprobă încet-din cap.

Cei din jurul mesei murmurau:

— Iris… Iris…

Toţi păreau surprinşi şi nu se simţeau în largul lor.

Barton Russell continuă să vorbească cu intonaţia sa americană, rar şi monoton, fiecare cuvânt pronunţându-l cu greutate.

— S-ar putea să vi se pară tuturor ciudat să sărbătoresc o moarte în felul acesta, printr-o petrecere la un restaurant luxos. Dar am un motiv, da, am un motiv. Pentru ca domnul Poirot să înţeleagă, am să mă explic.

Îşi întoarse capul spre Poirot.

— Într-o seară, acum patru ani, domnule Poirot, am organizat o petrecere de felul acesta la New York. Am fost: soţia mea şi cu mine, domnul Stephen Carter, care era ataşat la ambasada din Washington, domnul Anthony Chapell, ce se afla ca musafir în casa noastră de câteva săptămâni, şi señora Valdez, ce încânta New Yorkul atunci cu dansul său. Micuţa Pauline – şi o bătu pe umăr – avea numai 16 ani, dar i s-a făcut o favoare ca să vină la petrecere, îţi aminteşti, Pauline?

— Îmi amintesc, da.

Vocea ei era uşor tremurată.

— Domnule Poirot, în noaptea aceea s-a întâmplat o tragedie. Tobele au bătut şi programul de cabaret a început. Luminile s-au stins, cu excepţia unei pete luminoase din mijlocul ringului. Când luminile s-au reaprins, domnule Poirot, am văzut că soţia mea căzuse cu capul pe masă. Era moartă. Moartă de-a binelea. S-a găsit cianură de potasiu pe fundul paharului său de vin şi restul din pachet a fost descoperit în geanta ei.

— S-a sinucis? Întrebă Poirot.

— Ăsta a fost verdictul acceptat… M-a distrus, domnule Poirot. Exista, probabil, vreun motiv posibil pentru un asemenea act – aşa a considerat poliţia. Am acceptat decizia ei.

Lovi deodată puternic în masă.

— Dar eu nu eram satisfăcut… Nu, de patru ani mă gândesc, mă frământ şi nu sunt satisfăcut: nu cred că Iris s-a sinucis. Dimpotrivă, domule Poirot, sunt convins că ea a fost omorâtă de cineva de la această masă.

— Ia ascultă, domnule…

Tony Chapell sărise pe jumătate în picioare.

— Linişteşte-te, Tony, zise Russell. N-am terminat. Unul a făcut-o – sunt sigur de asta acum. Cineva care, acoperit de întuneric, a strecurat pachetul pe jumătate gol cu cianură în geanta ei. Cred că ştiu cine-a fost. Adică, ştiu adevărul…

Lola spuse pe un ton ridicat, aspru:

— Eşti nebun, înnebunit. Cine vroia să-i facă rău? Zău, eşti nebun. Eu nu mai rămân…

Se opri. Bateristul se dezlănţuise. Barton Russell spuse:

— Cabaretul. Vom continua în felul acesta. Rămâneţi cu toţii la locul vostru. Trebuie să mă duc să vorbesc cu orchestra. Am o mică înţelegere cu ei.

Se ridică şi pleca de la masă.

— Ce treabă fantastică, comentă Carter. Omul e nebun.

— Da, e înnebunit, spuse Lola. Luminile se micşorară.

— Aş da orice s-o pot şterge de aici, spuse Tony.

— Nu! Se răsti Pauline la el. Apoi murmură: O, dragă… O, dragă…

— Ce s-a întâmplat, mademoiselle? Întrebă Poirot. Ea răspunse aproape în şoaptă:

— E oribil! Este la fel ca în noaptea aceea…

— Sst! Sst! Se auzi din mai multe părţi.

Poirot vorbi pe un ton mai jos.

— Să vă spun ceva la ureche, îi şopti şi o bătu uşor pe umăr. Totul se va termina cu bine, o asigură el.

— Dumnezeule, ascultaţi, strigă Lola.

— Ce este, señora?

— E aceeaşi melodie, acelaşi cântec pe care l-au interpretat în noaptea aceea la New York. Barton Russell trebuie să fi aranjat asta. Nu-mi place ce se întâmplă.

— Curaj… Curaj…

Se auziră din nou sâsâituri.

O fată înainta spre mijlocul ringului, o fată neagră ca abanosul, cu ochi mari, imenşi şi dinţi albi strălucitori.

Începu să cânte cu o voce răguşită, pătrunzătoare, o voce care, în mod curios, te emoţiona.

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine

Felul cum mergeai, Felul cum vorbeai, Lucrurile pe care mi le spuneai.

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine.

N-aş putea spune

Cu siguranţă azi

Dacă ochii tăi erau albaştri sau verzi

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine.

M-am săturat

Să mă gândesc la tine

Îţi spun, m-am săturat

Să mă gândesc la tine…

La tine… la tine… la tine…

Melodia languroasă, vocea adâncă de aur a negresei avea un efect puternic. Te hipnotiza, te vrăjea. Chiar şi ospătarii îl simţeau, întreaga sală era cu ochii îndreptaţi spre ea, hipnotizată de adâncă emoţie pe care i-o insufla, picurând-o până la saturaţie.

Un ospătar trecu încet în jurul mesei umplând paharele, murmurând „şampanie” pe un ton jos, dar toată atenţia era concentrată asupra petei de lumină strălucitoare, asupra femeii ai cărei strămoşi rămăseseră undeva în Africa, ea continuând să cânte cu vocea ei catifelată:

Te-am uitat, în fine, Nu mă mai gândesc la tine.

O, ce minciună

Mă voi gândi la tine… la tine… la tine…

Până voi muri

Aplauzele izbucniră frenetice. Luminile se aprinseră. Barton Russell se înapoie şi se aşează în scaunul său.

— E mare, strigă Tony.

Dar cuvintele lui fură întrerupte de ţipătul Lolei.

— Priviţi… Priviţi.

Şi-atunci văzură cu toţii cum Pauline Weatherby căzuse cu capul pe masă. Lola ţipa:

— A murit… Exact ca Iris… ca Iris la New York.

Poirot sări din scaun, făcându-le semn celorlalţi să stea pe loc. Se aplecă peste trupul prăbuşit pe masă, ridică încet o mână inertă ca să-i ia pulsul.

Faţa sa se făcu albă şi sumbră. Ceilalţi îl priveau. Erau ca paralizaţi, căzuţi în transă.

Poirot dădu încet din cap.

— Da, a murit, la pauvre petite. Şi eu stăteam lângă ea! Ah! Dar de data aceasta ucigaşul n-o să scape. Barton Russell, pământiu la faţă, murmură:

— Exact ca Iris… Ea a văzut ceva, Pauline a văzut ceva în noaptea aceea… Numai că nu era sigură… Mi-a spus că nu era sigură… Trebuie să chemăm poliţia… O, doamne, micuţa Pauline.

Poirot spuse:

— Unde este paharul ei? Îl duse la nas. Da, miros de cianură. Un miros de migdale amare… Aceeaşi metodă, aceeaşi otravă…

Îi luă geanta.

— Să ne uităm în geanta ei. Barton Russell strigă:

— Doar nu credeţi că şi asta-i tot sinucidere? Pe viaţa mea!

— Aşteptaţi, îi ceru Poirot. Nu, aici nu-i nimic. Ştiţi, luminile s-au aprins prea repede, încât ucigaşul n-a avut timp. Aşadar, otrava se află încă la el.

— Sau la ea, spuse Carter.

Se uita la Lola Valdez. Ea şuieră printre dinţi:

— Ce vrei să spui, ce insinuezi? C-am omorât-o eu, asta nu-i adevărat, nu este adevărat, de ce aş face eu un asemenea lucru!

— Te îndrăgostiseşi de Barton Russell la New York. Am auzit că aşa se bârfea. Frumoasele argentiniene sunt vestite pentru gelozia lor.

— O grămadă de minciuni. Şi eu nu sunt din Argentina. Sunt din Peru. Ah, te scuip în faţă. Te… Şi ea o dădu pe spaniolă.

— Vă rog faceţi linişte, strigă Poirot. Vreau să vorbesc.

Barton Russell spuse hotărât:

— Toată lumea trebuie percheziţionată. Poirot spuse calm.

— Non, non, nu este necesar.

— Cum adică, nu este necesar?

— Eu, Hercule Poirot, ştiu. Eu văd cu ochii minţii. Şi-am să vorbesc! Domnule Carter, vreţi să ne arătaţi pachetul din buzunarul de la piept?

— Nu-i nimic în buzunarul meu. Ce dracu…

— Tony, prietene, vrei să fii atât de bun… Carter ţipă:

— Du-te dracului…

Tony îi sustrase pachetul, înainte ca acesta să se poată apăra.

— Poftiţi, domnule Poirot, e aşa cum aţi spus!

— E o minciună mârşavă, strigă Carter. Poirot ridică pachetul şi citi eticheta.

— Cianură de potasiu. Cazul e încheiat.

Se auzi vocea gravă a lui Barton Russell.

— Carter! Am fost convins tot timpul. Iris te iubea. Vroia să plece împreună cu tine. Nu vroiai scandal de dragul preţioasei tale cariere, aşa încât ai otrăvit-o. O să atârni în ştreang, şarpe veninos.

— Linişte! Vocea lui Poirot răsună fermă şi autoritară, încă nu am terminat. Eu, Hercule Poirot, am ceva de spus. Prietenul meu de aici, Tony Chapell, mi-a spus când am venit că sunt în căutarea unei crime. Asta e pe jumătate adevărat. Mă gândeam la crimă, dar am venit să

preîntâmpin o crimă. Şi am împiedicat-o. Ucigaşul a plănuit-o bine; dar Hercule Poirot a fost cu un pas înaintea lui. El a trebuit să gândească repede şi să-i şoptească iute ceva la ureche domnişoarei, când luminile s-au stins. Ea e spirt de deşteaptă, mademoiselle Pauline; şi-a jucat bine rolul. Mademoiselle, vrei să fii aşa de bună şi să ne arăţi că nu eşti moartă?

Pauline se ridică, începu să râdă cu poftă.

— Învierea Paulinei, spuse ea.

— Pauline, draga mea.

— Tony!

— Iubirea mea!

— Scumpule!

Barton Russell se uita cu gura căscată.

— Nu… Nu înţeleg…

— Am să vă ajut să înţelegeţi, domnule Barton Russell. Planul dumneavoastră a eşuat.

— Planul meu?

— Da, planul dumneavoastră. Cine era singurul om care avea, un alibi cât timp a fost întuneric. Cel care a plecat de la masă – dumneavoastră, domnul Barton Russell. Dar, v-aţi întors, învăluit de întuneric, aţi dat roată mesei cu o sticlă de şampanie, umplând paharele, i-aţi pus cianură în paharul Paulinei şi aţi lăsat să cadă pachetul pe jumătate gol în buzunarul lui Carter, în timp ce v-aţi aplecat peste el ca să luaţi un pahar. O, da, e uşor să joci rolul unui ospătar în beznă când atenţia tuturor este îndreptată în altă parte. Acesta a fost adevăratul motiv pentru petrecerea din seara asta. Cel mai sigur loc de a comite o crimă este în mijlocul mulţimii.

— De ce, de ce naiba să vreau eu s-o omor pe Pauline?

— S-ar putea întâmpla să fie o problemă de bani. Soţia v-a lăsat ca tutore al surorii ei. Aţi menţionat aici acest lucru. Pauline are 20 de ani. La 21 de ani, sau când se va căsători, trebuie să daţi socoteală de felul cum i-aţi administrat averea. Cred că nu v-aţi putea justifica. Aţi făcut speculaţii

cu banii ei. Nu ştiu, domnule Barton Russell dacă v-aţi ucis soţia în acelaşi mod sau dacă sinuciderea ei v-a sugerat ideea acestei crime, dar ştiu că în seara aceasta v-aţi făcut vinovat de încercare de omucidere. Rămâne la latitudinea domnişoarei Pauline dacă vrea să vă dea în judecată.

— Nu, spuse Pauline. Să nu-l mai văd şi să plece din ţara asta. Nu vreau scandal.

— Aţi face bine să vă evaporaţi rapid, domnule Barton Russell şi vă sfătuiesc să aveţi grijă în viitor.

Barton Russell se ridică cu faţa congestionată.

— Iadul să te mănânce, puşlama de belgian prăpădit care-ţi bagi coada unde nu-ţi fierbe oala.

Plecă furios. Pauline oftă.

— Domnule Poirot aţi fost minunat…

— Dar, dumneata mademoiselle ai fost uimitoare. Să verşi jos şampania, să te prefaci moartă cu atâta naturaleţe.

— Aoleu, se cutremură ea, mă faceţi să mă-nfior.

El spuse cu blândeţe:

— Dumneavoastră mi-aţi telefonat, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Eram îngrijorată şi înfricoşată fără să ştiu prea bine de ce. Barton mi-a spus că va da petrecerea asta ca să comemoreze moartea lui Iris. Mi-am dat seama că se gândise la un plan, dar că n-o să-mi spună despre ce era vorba. El arăta aşa de ciudat şi frământat încât am simţit că s-ar putea întâmpla ceva teribil, numai că, bineînţeles, nu m-am gândit niciodată că avea intenţia să mă bage în mormânt tocmai pe mine.

— Şi, mademoiselle?

— Auzisem vorbindu-se de dumneavoastră. M-am gândit că dacă aş reuşi să vă aduc doar aici, aş putea să previn ceva. Mi-am închipuit că fiind un străin, dacă aş suna şi m-aş preface că sunt în pericol şi aş învălui totul în mister…

— V-aţi gândit că melodrama mă va atrage? Asta m-a pus pe gânduri. Mesajul în sine era ceea ce se numeşte un

„bogus” – nu suna real. Dar teama din voce era adevărată. De aceea am venit şi aţi negat foarte categoric că mi-aţi trimis vreun mesaj.

— Trebuia. Şi-apoi, nu vroiam să ştiţi că eu am telefonat.

— Ah, dar eram aproape sigur de asta! Nu chiar de la început. Dar foarte curând mi-am dat seama că singurele persoane care ştiau despre irişii galbeni de pe masă eraţi dumneavoastră sau domnul Barton Russell.

Pauline dădu din cap afirmativ.

— L-am auzit comandând să fie puşi pe masă, explică ea. Lucrul acesta şi faptul că a mai cerut o masă pentru şase persoane, din moment ce ştiam că aveau să vină numai cinci, mi s-au părut suspecte. Se opri muşcându-şi buza.

— Şi ce-aţi mai bănuit, mademoiselle?

Ea spuse încet:

— Mi-a fost teamă că i se va întâmpla ceva domnului Carter.

Stephen Carter tuşi. Fără grabă, dar destul de hotărât se ridică de la masă.

— Da… Hm… Trebuie… Vă mulţumesc, domnule Poirot. Vă rămân foarte îndatorat. Sunt sigur că o să mă scuzaţi că plec. Întâmplările din seara asta au fost cam neplăcute.

Uitându-se după silueta lui care se îndepărta, Pauline izbucni violent:

— Îl urăsc, întotdeauna m-am gândit că din cauza lui Iris s-a sinucis. Sau poate Barton a omorât-o. O, totu-i atât de groaznic…

Poirot îi spuse blând:

— Nu vă mai gândiţi, mademoiselle… Uitaţi… Lăsaţi trecutul… Gândiţi-vă numai la prezent… Pauline murmură:

— Da, aveţi dreptate…

Poirot se întoarse către Lola Valdez.

— Señora, odată cu căderea nopţii am devenit mai curajos. Aţi dansa cu mine acum?

— O, cum nu. Sunteţi… Mustăcios ca o pisică, domnule Poirot. Insist să dansez cu dumneavoastră.

— Sunteţi foarte bună, señora.

Tony şi Pauline au fost lăsaţi singuri. Ei s-au aplecat unul către celălalt peste masă.

— Dragă Pauline.

— O, Tony, am fost toată ziua o nesuferită şi o arţăgoasă de zgripţuroaică. Poţi să mă ierţi?

— Scumpa mea! Din nou melodia noastră. Hai să dansăm.

Dansau, zâmbindu-şi, murmurând încet:

Nimic nu te face mai nenorocit decât iubirea, Nimic nu te face mai trist ca iubirea, Mai abătut, Mai sentimental, Mai plin de temperament, Mai pătimaş, Nimic mai mult decât iubirea

Nu te face să te prăbuşeşti.

Nimic nu te răscoleşte mai mult ca iubirea, Nimic nu te face mai nebun ca iubirea, Mai insistent, Mai posesiv, Sinucigaş, Ucigaş, Nimic nu-i ca iubirea, Nimic nu-i ca iubirea…

SFÂRŞIT